

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobce **J. G.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Cabalkou, advokátem AK 281 67 Stříbrná Skalice, U Jabloně 358, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, ul. 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.1.2011, č.j. MSK 207623/2010, **ve věci dopravního přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10.1.2011 č.j. MSK 207623/2010 žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství zrušil a zastavil část napadeného rozhodnutí týkajícího se přestupku dle § 22 odst. 1 písm. I) přestupkového zákona pro porušení ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl obviněný dopustit tím, že před předjížděním nákladního vozidla nepřizpůsobil své chování situaci v provozu na pozemní komunikaci, neboť za před ním jedoucím vozidlem v obci nedodržel takový odstup, aby byl schopen zcela zřetelně a včas vidět jak vodorovné, tak zejména svislé dopravní značky a dle ust. § 90 odst. 1 písm. c/ správního řádu rozhodnutí Městského úřadu v Rýmařově ze dne 24.11.2010

č.j. MURY 48293/2010 ke sp. zn. DASH 798/2010MAC/13 změnil tak, že výši uložené sankce pokuty snížil z 6.000,- Kč na 5.000,- Kč a dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu citované rozhodnutí ve zbytku potvrdil.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu. Napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkal nesprávné hodnocení okolností spáchání přestupku, kdy podle jeho názoru správní orgán nepřihlédl k tomu, že stav nebyl zjištěn způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to ani odvolacím orgánem – žalovaným. Zejména namítal, že fotodokumentace byla pořízena několik týdnů po údajném spáchání přestupků. Stav přechodu pro chodce 13.9.2010 odpoledne zjištěn nebyl, fotodokumentace je už z 6.10.2010. Žalobce nepředjížděl jiné vozidlo na přechodu pro chodce, výpovědi svědků považuje za nepřesné, resp. žalovaný je má nesprávně vyhodnoceny. Poukazoval také na to, že svědek M. /policista/ je svědkem nevěrohodným. Výpověď svědka Z. byla interpretována jednostranně právě proti žalobci, přičemž svědek Z. se soustředil na rychlost své vlastní jízdy, když zaregistroval vozidlo policie a nemohl by se tedy jako profesionální řidič splést v odhadu rychlosti o 10 či 15 kilometrů za hodinu. Poukazoval dále na to, že ani rozhodnutí žalovaného, kterým změnil částečně výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně a snížil výši uložené pokuty z 6.000,- Kč na 5.000,- Kč není správné a navrhoval proto zrušení napadeného rozhodnutí. Současně ve své žalobě požadoval, aby žalobě byl přiznán odkladný účinek.

Tomuto návrhu žalobce soud vyhověl a usnesením ze dne 25.3.2011 žalobě odkladný účinek přiznal zejména s ohledem na to, že žalobce je řidič z povolání a v případě ukončení pracovního poměru výpovědí by jiné zaměstnání již zřejmě nemohl získat, když nemá jinou kvalifikaci a je narozen 12.4.1950.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém vyjádření podrobně poukázal na to, že pokud žalobce namítal, že nebylo jednoznačně zjištěno, že k naplnění materiálního znaku přestupku postačuje ohrožení zájmu společnosti a nemusí tedy dojít přímo k jeho porušení - škodě na majetku, zdraví či životě. Přechod v obci se nachází uprostřed obce přímo u základní a mateřské školy, kde je zvýšené nebezpečí vběhnutí dětí do vozovky. Poukazoval také na to, že žalobce při ústním jednání 1.11.2010 uváděl, že začal předjíždět auto, které mu „nejspíš krylo svislou značku přechodu a vodorovná byla na silnici neznatelná“ a dále uváděl: „...dle mě to bylo již za přechodem“. Žalovaný navrhoval proto zamítnutí žaloby.

Žalobce dne 12.1.2011 udělil plnou moc k zastupování advokátovi JUDr. Tomáši Cabalkovi.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného MSK ze dne 10.1.2011, č.j. MSK 207623/2010, rozhodnutí Městského úřadu v Rýmařově z 24.11.2010 č.j. MURY 48293/2010 ke sp. zn. DASH 798/2010MAC/13, a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z rozhodnutí Městského úřadu v Rýmařově ze dne 24.11.2010 sp. zn. DASH 798/2010Mac/13 č.j. MURY 48293/2010 bylo zjištěno, že žalobce byl uznán vinným, že dne 13.9.2010 ve 14.58 hod. předjížděl s nákladním motorovým vozidlem tov. zn. DAF, rz X, s přívěsem tov. zn. Svan, rz X, jiné nákladní motorové vozidlo tov. zn. Iveco, rz X v obci Stará Ves na silnici I/11, u mateřské školy, na přechodu pro chodce, ve směru Rýmařov-Šumperk a dále, že před tímto předjížděním nepřizpůsobil své chování situaci v provozu na pozemní komunikaci, neboť za před ním jedoucím vozidlem v obci nedodržel takový odstup, aby byl schopen zcela zřetelně a včas vidět jak vodorovné, tak zejména svislé dopravní značky, jejichž výskyt zejména v obci je všeobecná známá skutečnost. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f/ bod 7 přestupkového zákona, neboť svým jednáním porušil § 17 odst. 5 písm. d/ zákona o provozu na pozemních komunikacích a dále byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l/ téhož zákona, neboť svým jednáním porušil § 4 písm. a/ zákona o provozu na pozemních komunikacích a byla mu uložena pokuta v částce 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6ti měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále byl zavázán zaplatit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 7.12.2010 a o tomto odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 10.1.2011, jak bylo shora citováno.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že podle oznámení Policie České republiky, územní odbor Bruntál ze dne 27.9.2010 byl žalobce podezřelý z porušení ust. § 17 odst. 5 písm. d/ zák.č. 361/2000 Sb. a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f/, bod 7 zák.č. 200/90 Sb. o přestupcích, že dne 13.9.2010 ve 14.58 hod. v obci Stará Ves, silnice I/II u mateřské školy předjížděl na přechodu pro chodce s nákladním motorovým vozidlem tovární značky DAF bílé barvy rz X s přívěsem značky Svan, stříbrné barvy rz X jiné nákladní motorové vozidlo tovární značky IVECO rz X. Přestupek byl spatřen obsluhou radaru nstržm. M. a následně bylo vozidlo zastaveno na jeho pokyn zbývajícími členy hlídky DI Bruntál ve složení pprap. V. A., pprap. J. H. a nstržm. V. N.

Z oznámení přestupku ze dne 13.9.2010 bylo zjištěno, že na formuláři je uvedeno jako vysvětlení žalobce, že „nákladní vozidlo jedoucí přede mnou 2 km jelo stále pomalu, 35 km, možnost předjetí byla v místě, kde jsem byl zastaven pro přestupek“.

V průběhu správního řízení před orgánem I. stupně žalobce do protokolu z ústního jednání dne 16.11.2010 uvedl, jako obviněný z přestupku, že začal předjíždět jiné nákladní auto, které mu „nejspíš krylo svislou značku přechodu a vodorovná byla na silnici neznatelná“. Dále uváděl, že podle jeho názoru to bylo již za přechodem. Kontaktoval soudního znalce a předložil správnímu orgánu tři fotografie, přičemž znalec mu sdělil, že značení je v místě přechodu špatné, nepřerušovaná souvislá čára, která rozděluje protisměrné jízdní pruhy, není až k přechodu. Fotografie pořídil 29.10.2010. Zastaven hlídkou policie byl až asi 300

metrů za vesnicí. Zpochybňoval úřední záznam nstržm. M. ve smyslu, že jeho kolegové nebyli po celou dobu řešení přestupku vedle něho, a také není pravda, že jej stavěl pomocí stavěcího terče.

Z výpovědi svědka J. Z. ze dne 16.11.2010 bylo zjištěno, že řídil nákladní automobil rychlostí asi 45 km/h, když jej předjíždělo jiné vozidlo, nevěděl, zda jej vozidlo předjíždělo „u přechodu“, všimnul si policejního vozidla, které ho zastavilo. Dále uvedl, že si všiml značení přechodu pro chodce, tzv. zebry i svislé dopravní značky přechodu pro chodce v místě, kde byl předjížděn. Za jeho vozidlem jeho pouze jedno auto, to, které jej pak předjelo.

Z výpovědi svědka J.M. ze dne 16.11.2010, nstržm. Policie ČR bylo zjištěno, že ve vzdálenosti asi 25 metrů za přechodem pro chodce stálo měřicí vozidlo policie. Nákladní souprava řízená žalobcem začala předjíždět jiné nákladní vozidlo bezprostředně před přechodem pro chodce a manévr zakončilo asi 20-30 metrů za tímto přechodem. Toto bylo nahlášeno druhé hlídce. Přestupek řešil s žalobcem, když předtím mu kolega A. řekl, že zastavoval vozidlo žalobce stavěcím terčem. Žalobce podepsal oznámení o přestupku. Svědek nevěděl, zda po inkriminovaném dni byly obnovovány barvy na pružích přechodu pro chodce. Pripustil, že od místa měření rychlosti k přechodu mohla být vzdálenost maximálně 35 metrů. Řidič předjížděného vozidla (svědek Z.) na dotaz, zda byl předjížděn na přechodu pro chodce uvedl, že ano.

Z evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že žalobce byl postihován blokovou pokutou dne 3.6.2004, pokutou dne 24.3.2008 a blokovou pokutou dne 13.4.2010 (překročení rychlosti v obci).

Z obsahu správního spisu se dále podává, že v průběhu celého řízení bylo plně respektováno ve vztahu ke všem přestupkům, pro něž bylo přestupkové řízení vedeno (podle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích jestliže se pachatel dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení), právo žalobce jako obviněného z přestupků na obhajobu ve smyslu § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož měl žalobce právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Z obsahu správního spisu je rovněž zřejmé, že žalobce všech těchto práv využíval, správními orgány mu v jejich využití nebylo nijak bráněno.

Nelze souhlasit se žalobní námitkou, že policista svědek M. není věrohodný. Zpochybňování odhadu vzdálenosti, na níž policista jednání viděl, je zcela irrelevantní. Žalovaný ve svém rozhodnutí správně zdůvodňuje, proč policista nechal zastavit vozidla žalobce i svědka Z., když se nedopustili přestupku překročení povolené rychlosti, nýbrž vozidlo žalobce zastavit právě z důvodu spáchání přestupku nedovoleného předjíždění. Rovněž považuje soud za irrelevantní námitku žalobce, jakým způsobem bylo jeho vozidlo zastavováno, a to zda stavěcím terčem či rukou.

Dle ust. § 22 odst. 1 písm. f/ bod 7 přestupkového zákona se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.

Dle ust. § 17 odst. 5 písm. d/ zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce a bezprostředně před ním.

Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se svým vozidlem předjížděl jiné vozidlo na přechodu pro chodce a dopustil se tak přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f/ bod 7 přestupkového zákona, když jeho jednáním došlo k porušení § 17 odst. 5 písm. d/ zákona o provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4As 19/2007-114 z 27.9.2007, a to pokud jde o hodnověrnost svědka policisty a zdůrazňuje, že i v tomto konkrétním případě neměl svědek žádný zájem na výsledku šetření, neboť konal svou služební povinnost. Rovněž tak v kontextu ostatního dokazování je jednoznačné, že policista nechal zastavit další hlídkou vozidlo žalobce a předjížděné vozidlo, což by jistě neučinil, kdyby ke spáchání přestupku nedošlo, neboť policista prováděl kontrolu dodržování rychlosti a ani jedno z těchto vozidel se překročení povolené rychlosti nedopustilo. Na místě je také ztotožnit se s pasáží v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se toho, že žalobce uváděl, že předjížděl za přechodem a v další výpovědi pak uváděl, že o přechodu vůbec nevěděl.

Krajský soud také považuje za správný závěre žalovaného o tom, že bylo nutno zrušit a zastavit řízení pokud jde o přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l/ přestupkového zákona pro porušení § 4 písm. a/ zák.č. 361/2000 Sb., který měl spočívat v tom, že nepřizpůsobil své chování před předjížděním vozidla situaci v provozu na pozemní komunikaci, neboť za „před ním jedoucím vozidlem v obci nedodržel takový odstup, aby byl schopen zcela zřetelně a včas vidět jak vodorovné tak zejména svislé dopravní značky“.

V návaznosti na změnu rozhodnutí orgánu I. stupně pak soud považuje za přiměřenou také uloženou pokutu – sankci 5.000,- Kč oproti původně uložené pokutě 6.000,- Kč, když pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákona a také sankce zákazu činnosti v trvání 6-ti měsíců spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel byla uložena v trvání 6-ti měsíců zákonného rozpětí.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z plného procesního úspěchu žalovaného (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), kterému však v souvislosti s řízeními před krajským soudem podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 27.12. 2012

JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně